

MÉREGTELENÍTŐ

2015.01.szám

KEDVES OLVASÓ!

Fehér Karácsonyunk ugyan nem lett, de az évkezdét meghozta a havat, igaz, hamar elolvadót. Minden bizonnyal lesznek még nagy havazások kis hazánkban. Valljuk be, mikor kinézünk az ablakon, és a télen először meglátjuk a hópelyhek táncát, ugyanolyan izgalommal kiabáljuk, mint gyerekkorunkban: „Nézd, esik a hó!!!”

Később aztán már nem a hógolyózás és szánkózás öröme hevít bennünket. Mert jó néhány évet megéltünk, sokat tapasztaltunk, nem úgy, mint 6 évesen. Látjuk előre a gondokat, amelyeket ez a téli csapadék okoz: síkos utak, sok baleset, a hó fogságába került falvak, számtalan ember küzdelme, hogy segítsen a bajban lévőknek. Mindezek mellett kicsinek tűnnek azok az örömök, melyeket a gyerekek, vagy a téli sportok kedvelői átélnek.

Mégis, ha nincs módunk egy kirándulásra a Mátrába, de a buszmegálló felé menet lehet egy-egy pillantásunk a kertek havas fenyőire! Szippantsunk nagyokat a friss hideg levegőből! És mosolyogjunk, mikor az arcunkra hullnak és elolvadnak a játékos hópelyhek! Mindezek a magunk fiatalságának örömeit idézik fel bennünk.

És ez így jó és szép. Öröm és gond, játék és nehéz küzdelem mind az életünk része.

Őrizzük magunkban a gyereket, de a felnőtt komolyságával érezzük át a világ nehézségeit. Így teljes az életünk.

Kedves Olvasó! Örömben, játékoságban és együtt érző segítőkészségben, szeretetben gazdag Új Évet kívánunk!

„Eljön minden esztendőben, pontosan, hűségesen. Sohasem késik, és mindig egyforma vén, egyformán jókedvű. Bolondos agglegény, mindig nevet, és ezzel ríkatja meg az embereket. Hideg, kemény hideg van, mikor ő érkezik. Bejelentetlenül jön, és mégis várják. Jókedvű legényemberek, meg mindenféle bohém népség üdvözli szeretetteljesen ezt a vén legényt.

És eljön a gyors öreg esztendőről esztendőre. Mindig egyformán vén, és minden jöttékor meghal egy esztendő.

És a hosszú esztendősorral együtt vénülünk mi is, míg egyszer olyan fehérek nem leszünk, **mint az öreg szilveszter apó.**” /Ady Endre/

Téli panasz

Miért örüljek, tél, neked?
Nem hív havad, nem hív jeged.

Valamikor, fagyok, havak,
hogyan vártalak, szomjaztalak.

Minden csicsónkát délcegen
kihúztam utca-széleken.

Íveltem pengő korcsolyán,
és társam volt egy régi lány.

Kezét meleg muff-oduban
fogtam, szorítva boldogan...

Hol a fiú, a víg s vitéz?
Hol az a jég? Hol az a kéz?

- Vigyázz, kerüld a sík jeget -
mondják. Örüljek, tél, neked?

/Rónay György/

Téli emlékek

- Régi Pajtás fényképezőgép örökítette meg azt a kirándulást fekete-fehéren. Fehér volt a hó, az erdő, mi voltunk a képen a „sötét alakok”: 4-5 félig felnőtt emberke. Talán a Pilisben voltunk, nem emlékszem. Eltévődünk az erdőben, alkonyodott, jegesek voltak az erdei utak, vigyázni kellett. Kicsit féltem. De a termoszban - erről is van fénykép - bátorító, gőzölgő folyadékot töltögettünk poharainkba. Talán forralt bort? És meglett az út, hazaértünk. Nagyobb baj nem esett, csak szülői dorgálásban volt részünk, mert a végső határidőt, a 9 órát jócskán túlléptük.

- Eltelt mintegy tíz év. A Mátrában szánkóztunk, öten voltunk. Sosem mertem egyedül lesiklani, félős és ügyetlen voltam. Így mindig Pista bácsi utasaként száguldottam, és sokszor felborultunk a puha, finom hóban. Harsogó jó kedvünk volt. Később aztán áhítatos csendben illeszkedtünk be a táj, a délután hangulatába. Csaknem térdig ért a hó. Szikrázott a napfény, kéklő ég borult ránk, csillámlott a sok fehérség – csodálatos volt! Mindezt csak az én benső kamerám rögzítette – így fennmarad, amíg élek. Később a meleg szobában csendesen borozgatva beszélgettünk.

Pista bácsi már régen az égi hómezőkön emlékezik erre a napra.

- És eltelt újra csaknem tíz év. Hétfőn hajnalban a rádióból rémülten hallom a híreket, olyan nagy a havazás, hogy buszok, villamosok nem közlekednek. Még a csepeli HÉV sem jár. De nekem be kell érnem a Művésére, nélkülem nem tudják megkezdeni a kezeléseket! ! Megyek gyalog! Lélegzetem ráfagy a sálamra. Csúszkálók, hátamon folyik a víz a nagy sietségben. Látok egy lassan guruló személykocsit. Könyörgök, vigyenek el a Boráros térig. A kocsiban szól a rádió: senki ne induljon el kocsival!

Boráros tértől gyalog a Klinikáig. Beérek: 1 nővér, 1-2 beteg lézeng csak. Persze, hisz a többi vidéki, ők sem tudnak jönni! Mi lesz velük? Aztán egyenként érkeznek, honvédségi helikopterek szállítják be őket. Kezelés után nem mehetnek haza, hisz 2 nap múlva újra esedékes a kezelés. Menedékhelyé alakulunk, pót-matracok a földön minden talpalatnyi helyen. Segítöm a talpraesett, gyors beszédű és mozgású Saci nővér. Aranka néni szakadatlanul keni a zsíros kenyeret. Megcsináltuk! Jó volt!

Még dicséretet sem kaptunk. Érdekes, akkor ez még fontos volt...

- És most vigyázva lépegetek a kicsit jeges úton. De érzem a hópelyheket az arcomon!

Szép az Élet, szép a Múlt, a Jelen – remélem, a Jövő még szikrázóbb és hófehérebb lesz!

Halhatatlan gyémánt

Tudod-e kedves Olvasó, mit jelent a fogalom: Igaz Én? Hát a Hamis Én? Csodálatos spirituális gazdagság, bölcsesség birtokába jut az, aki elolvassa Richard Rohr fenti címmel megjelent könyvét. A szerző amerikai ferences szerzetes, több könyve jelent meg már magyar fordításban az Ursus Libri kiadásában.

Minden karácsony hoz valami fontos lelki ajándékot, ezúttal ezt a könyvet kaptam, hiszem, nem véletlenül.

A szerző elmondja: nagy a tét! Ha eljutunk odáig, hogy felfedezzük az igazi énünket, a továbbiakban nagy békességben élhetjük életünket. Meglátjuk, mire kaptuk az életet, mi az a teljesen egyedi, csak nekünk adott küldetés, amiben kiteljesedhetünk. Nem magunkról gyártott illúziókat dédelgetünk. Önmagunkat megtalálva meglegljük a bennünk lakozó Istent. Vagyis rátalálunk a minket elfogadó, magába ölelő Szeretetre.

Nincs már szükségünk mások igazolására arról, hogy létünk jó és értelmes. Tudjuk, megértjük, a bennünk elrejtett isteni „mag”, (a lelkünk, a képességeink) csak arra vár, hogy kibontakoztassuk, hogy kiteljesedhessen.

„Amikor a Hamis Én kifejezést használom, azt az ént értem rajta, amelyet létrehozunk és magunkévá teszünk, hogy megtaláljuk identitásunkat a világban - a munkánkat, a hivatásunkat, a vallásunkat, a kultúránkat, a társadalmi helyzetünk elemeit. A *hamis* itt nem azt jelenti, hogy rossz, hanem csak azt, hogy külső, múltékony, változó. Mindnyájunknak van Hamis Énje szükségünk van rá, hogy élni tudjunk a világban.

Az Igaz Én az, aki objektíven vagyunk Istenben. A legtöbb vallási és spirituális hagyomány léleknek nevezi, habár misztikus módon egyben több is annál. Nem saját személyiségünk, választásaink, tapasztalataink révén hozzuk létre, nem lehet előállítani vagy megalkotni. Legbelső lényegünket jelenti. Úgy vélem, a halhatatlan gyémánt metaforája fejezi ki legjobban, amiről beszélek: erős, igaz, tiszta, de el van rejtve bennünk.” (részletek egy Richard Rohrral készített interjúból)

„Ígérem önöknek, hogy Igaz Énjük felfedezése olyan lesz, mintha hatalmas teher kerülne le a vállukról. Többé nem kell majd építgetniük, védelmezniük és magasztalniuk semmilyen idealizált énképet. Az Igaz Énben élt élet egész egyszerűen sokkal boldogabb létezés, bár a nap huszonnégy órájában soha sincs részünk benne. De innentől fogva bármikor visszatérhetnek ide.” (részlet a könyvből)

Más szavakkal: „Kell, hogy az embernek megadassék a képesség a szép felismerésére, a gyönyörűségre. Ezt elérheti, ha tisztán vannak tartva az érzései, ha szerényebben, kevesebb munkával megél s ráér a pihenésre s a pihenésben a bölcseletre, az isteni természet ismeretére. Ebben a kialakulásban él a mai ember, keresi az igazat, a szépet s önmagát... Keresi önmagát és az Istenbe vetett bizalmát. Az Isten megközelítésére feltétlenül szükséges, hogy az embernek tiszta legyen az érzése, befolyástalan a gondolatmenete.” (Csontváry Kosztka Tivadar)

„Mikor képes vagy túltekinteni a hírnév és szerencse illúzióján, mikor képes vagy átlátni a materializmus ürességén, rájössz, hogy az egyetlen, ami számít, a lelki nyugalom folyamatos fenntartása.” (Jet Li)

Te hiszel-e ebben?

„...Azért jött el az elérhetetlennek vélt Isten, hogy apró gyermekként szerethetővé tegye magát. Azért lett emberré, hogy közelebb hozza hozzánk azokat, akikkel sorsközösséget vállalt, akiktől addig elfordultunk volna. Megalapította és meghirdette a szeretet ünnepét, amelyben megértjük, hogy ez az elfogadó szeretet az egyetlen útja a boldogságunknak.

..Hogy lehetnék boldog a meleg szobámban, amíg mások vacognak a hidegben? Hogy lehetnék boldog a terített asztal mellett, amíg mások csak remélni tudják, hogy kapnak meleg ételt az ünnepi napokban? Hogy lehetnénk boldog család, ha széthullott családok gyermekeinek sokasága válik a társadalom eldobott hulladékává?

...Karácsony mindent megváltoztathat. Mindent meg is változtat azok életében, akik hagyják, hogy az ünnep megérintse őket. Ez a csöppnyi gyermek a jászolban nem más, mint maga a Mindenható. Hiszek abban, hogy végtelen szeretetével megváltoztatja a kemény emberi szíveket. Hiszek abban, hogy megindul a szívünk azokon, akiknek sanyarúbb sors jutott, mint nekünk és gyermekeinknek. Hiszek abban a népben, amely eddig is a legnagyobb bajokban tudott leginkább összefogni, legyen az árvíz vagy iszap, hó vagy jégvihar. Mi, magyarok szívemberek vagyunk.

Hiszek abban, hogy a „tízmillió megérintett szívű” népévé tudunk válni. Ha ma még nem is látom ezt, hiszek a szíveket átalakító szeretet mindenható erejében. Ha a Szeretet mellé állunk, akkor máris közelebb kerültünk a szeretet koldusaihoz is. Hiszek abban, hogy ez a huszonegyedik században lehetséges. Hiszem, hogy van ma Európában olyan ország, ahol ez megtörténhet. Igen, hiszek Magyarország föltámadásában. Ennek csodáját hozza meg mindnyájunk számára az idej karácsony!” (Kocsis Fülöp hajdúdorogi megyéspüspök)

Berde Mária: Hóban az utcán

Halihó!
Szitálva, sűrűn hull a hó.
Hancúrozó angyalcsapat
Puha párnája fölszakadt -
Ez aztán a selyemeső,
Téli sipkát kap a tető.
Hajrá, az utca most be sík,
Be vidám verseny, harc esik.
Uccu, leányok, kisfiúk,
Nagyobbat csúszni lám ki tud!
Feszülj, sikamodj, pici láb,
Egymásután - tovább, tovább!
Dobog a szív, pirul az arc,
Megkezdődött a labdaharc.
... Egy kőlépcsőn - kopott ruhás -
Ott gubbaszt egy kis iskolás.
Szóke haján pár hópihe,
Duzzogva néz a többire.
- Elestél, vagy kikaptál, kis barát?
Ne gyáváskodj, játsszál, kacagj, nohát! -
Rám táguló, könnyes szeme be kék!
Elhúzódik ... fölkel - jaj, nyomorék!

A facebookról vettük:

A karácsonyi nagybevásárlást csináltam. Amikor végeztem, a kocsit tolom az autómhoz, és egy hajléktalan jön felém. Megkérdezte adnék- e neki tüzet. Azt nem tudtam adni, de ha éhes azon segíthetek. Mondta, hát ő tegnap este óta nem evett, most 17:10 van. Megkértem várjon, bepakolok az autómba, és meghívom a bevásárló központba enni.

Ellenkezett, hogy őt onnan ki fogják küldeni. Megértettem vele, addig míg velem van, ez nem történhet meg. Na, mintha kicsit megnyugodott volna, pakoltam a táskákba, ő segített és közben beszélgettünk. Elmesélte ács volt, maszek. Mivel a megrendelők nem fizették ki, tönkrement. Mindent elveszített. A családot, otthont, munkát. Mióta utcára került iszik is, mert a hideget amúgy sem lehetne pálinka nélkül kibírni, meg a szép múltját, családját így tudja elfelejteni.

Miután bepakoltunk, mondom neki, mehetünk. Ő erre azt mondta, ő mégsem jön be, mert fél, hogy kiküldik. Megint győzködtem, még nagy nehezen a

korgó gyomra miatt igent mondott. Belépünk a bevásárló központba, megyünk a gyorsétterem felé, akkor veszem észre, hogy egy biztonsági őr követ bennünket. Nem tulajdonítottam különösebb figyelmet rá, hisz mi enni szeretnénk. Nézegetjük, mit szeretne kérni, mondtam bármit kérhet, a lényeg, hogy forró levest is válasszon. Ott tanakodunk, mire oda lép a biztonsági őr. Meg kérdezte minden rendben van e... Mondom neki igen, és hogy milyen figyelmes, hogy minden vendégnek ugyan ezt a kérdést felteszi. Erre tudatta velem, hogy nem minden látogatónak teszi fel ezt a kérdést, csak olyanoknak, akik nem illenek az áruház megszokott közönségéhez. Tudattam vele, velünk minden rendben, legyen szíves hagyni, rendelni és enni minket. No, erre elvánszorgott, de csak pár lépésre tőlünk.

Rendeltünk, várjuk, hogy megkapjuk az étel, erre becsomagoltan oda akarják adni. Én nagyon néztem és megkérdeztem, hallotta-e tőlem azt a kérést, hogy elvitelre. Ő nem hallotta, de nem szeretnék, ha a hajléktalan ott enne, nem jó fényt vet a gyorsétteremre. Na, erre én jól felhúztam magam. A hátam mögött sor állt. Hangosan megkérdeztem az emberektől, hogy zavarja-e őket, ha egy hajléktalan, aki tegnap este óta nem evett, és a hidegben éjjel, nappal kint az utcán kell élnie, egy forró levest elfogyaszt. Mindenki meg volt döbbenve, és elkezdtek a felháborodottságukat kifejezni. Milyen embertelen bánásmód stb. Az emberek mellénk álltak, így kénytelenek voltak megengedni, hogy ott bent együnk. Kicsomagolták az ételt, és ahogyan azt megszoktuk, megkaptuk, leültünk. A hajléktalan (Péter), nekilátott a levest enni, az emberek néztek bennünket, ahogyan evett, az a megtört arc, én csak néztem és könnyeztem, a mellettem lévő asztalnál a hölgy a 2 gyermekével ugyanazt tette, mint én. És aki körülöttünk volt, csendben és látszólag meghatódva figyelték Pétert. Miután megette a levest, hozzá látott a rántott húshoz és a krumplipüréhez, mert a krumplipüré a kedvenc körete. Alig kezdte a másodikat enni, egy kedves úr oda jött hozzánk, és egy szatyrot adott át Péternek, boldog karácsonyt kívánt. Gyümölcs volt benne. Egy másik asztaltól felállt egy másik úr, és Péternek 5000 Ft-ot nyújtott át boldog karácsonyt kívánva. Péter csendben tovább evett és közben sírt. Annyira sírt, hogy szalvétát kellett neki adnom. Erre felállt a másik asztaltól az 5 év körüli kislány, oda jött Péterhez, megrázta pici kezeivel Péter lábát, és azt mondta neki: ne sírj bácsi. Erre felállt az édesanyja, ő is oda jött, zsebkendőt adott Péternek és 1000 Ft-ot... Péter rám nézett és azt mondta, a három év alatt annyi emberséget nem tapasztalt, mint most 1 óra alatt. Megette az ételt, és kezdtük felhúzni kabátunkat, amikor az étteremből kijött egy kedves hölgy, és azt mondta Péternek, minden nap 16 és 18 óra között menjen be, és kap egy tányér meleg levest. Erre én ledöbbsentem. Ahol még 1 órája, kiszolgálni sem akarták, most ingyen levest kap minden nap. Péter nagyon hálás volt, és én is. Mindenkinek, aki ma délután segített és emberszámba vette Pétert, nagyon köszönöm.

Aranyosi Ervin: Melegítsd át a lelkünk!

Ha úgy érzed, körötted kihűlt a világ,
ha elveszíti szirmát minden vadvirág,
mikor megfagy az élet, s a lélek kong, – üres,
mikor minden, mi élő, menedéket keres,
akkor van terád szükség! Hát legyél te a tűz,
mely élő melegével gondhalmokat elűz,
és világítson fényed, mely bevonz lelkeket,
mely felcsillanó remény zsarátnoka lehet!

Légy kandalló, vagy kályha, mely meleget ad,
s minden gyarló lelket búv körébe fogad!
Engedd a közeledbe, ki csepp öröme vár,
legyél a gondoskodó, termőre fordult nyár!
Biztasd az éhezőket, adj éltető hitet,
ne hagyd pokol tűzében kínok közt fagyni meg!
Mutasd meg a világnak, a szeretet mit ér,
olvadjon fagyos szívünk, tűnjön a sarki tél!

Legyél hát te a kályha, s gyűljön köréd a nép,
mert mindannyian fázunk, s a fagyból rég elég.
Szeretet melegével olvaszd fel jégszívünk,
add vissza szép reményünk, add vissza szép hitünk.
Ha átmelegszik tőled a kihűlt, zord világ,
és újra nyitja szirmát millió vadvirág,
ha szívünk is felolvad, mert értelmet kapunk,
majd együtt világítunk, mint fénylő szép Napunk...

Csanád Béla: Minden szem

Minden szem szép arcod tükrözi,
minden pilla szemed sátora,
minden hajnal remek mosolyod,
sötét hajad minden éjszaka.

Légy még jobban, mindig énvelem,
meg ne rontson száz hasonlatod,
meg ne szédítsenek részletek,
ezer tárgyban ezer alakod.

TALLÓZÓ

Globális koalíció címmel a Magyar Hírlap, valamint **Célok...** címmel a Magyar Nemzet dec.4.-én számolt be az Iszlám Állam elleni globális koalíció első miniszteri tanácskozásáról, amelyen Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter kijelentette: „Meg kell kapniuk a méltó büntetésüket mindazoknak, akik a keresztény közösségek elleni rémtetteket elkövették, ezért Magyarország határozott fellépést szorgalmaz a dzsihádisták ellen.”

A döbbenetes végtelen... címmel a Népszabadság Hétvége melléklete dec. 6.-án felidézte, hogy Ferenc pápa néhány héttel ezelőtt a Pápai Tudományos Akadémián kijelentette: a 13,8 milliárd évvel ezelőtt lezajlott ősrobbanás Isten tervének része volt. Az ősrobbanás nem áll ellentmondásban egy isteni teremtő beavatkozással, sőt, megkívánja azt. Az evolúció sem áll szemben a teremtéssel, hiszen az evolúció olyan élőlények teremtését feltételezi, amelyek folyamatosan módosulnak. A lapban Falus András Széchenyi-díjas immunológus, akadémikus reagál a Szentatya szavaira. Elmondta: „Nagy tisztelője vagyok Ferenc pápának eddigi megnyilvánulásai miatt, ezért tartalmilag nem lepődtem meg. Ami örömteli módon váratlanul ért, az a kinyilatkoztatás radikalizmusa és egyenessége. Ferenc pápa szakított azzal a szerintem fundamentalista nézettel, hogy Isten hat nap alatt teremtette a világot. A Biblia nem egy természettudományos zsebkönyv, hanem elveket mond el. Ha szó szerint vesszük a Bibliát, akkor a Föld életkora legfeljebb hatezer év. Ez nem így van, ennek ellentmondó kinyilatkoztatást még a Biblián belül is többet olvashatunk. A pápa kimondott valamit, ami a valódi, hiteles tudományos világban evidenciának számít.”.

Nemes az elképzelés címmel a Magyar Hírlapban dec.9-én Iván László pszichiáter, neurológus professzor nyilatkozott arról, hogyan hatna a családok életére a vasárnapi zárva tartás. Elmondta, hogy „a magyar társadalom egyelőre nem készült fel arra, amit a Kereszténydemokrata Néppárt vizionál, azaz, hogy az emberek vasárnap templomba járjanak, mert a kényszerített ateizmus és a diktatúra éveit megtették káros hatásukat. Ugyan a hit nem egyenlő a szokásrenddel, mégis úgy gondolom, a hitközösségeknek olyan programokat kellene nyújtaniuk, hogy az emberek vágyjanak a templomba járásra.”

A rabszolgaságot bírálta a pápa címmel a Magyar Nemzet dec.11-én tudósított arról, hogy a világ számos részén rabszolgasorban élő és dolgozó, kizsákmányolt milliók segítésére szólította fel a nemzetközi szervezeteket, vállalatokat és a civil társadalmat is Ferenc pápa a katolikus egyház által január elsején ünnepelt béke világnapjára közzétett üzenetében.

Százhusz országból hétszázan vettek részt a szunnita iszlám legfőbb oktatási központjában tartott konferencián, amelynek zárónyilatkozata az emberiség elleni büntettnék minősítette az iszlám szélsőségessegét. A vallás nevében elkövetett erőszakot még nem ítélték el ilyen magas rangú muszlim fórumon. – tudósított dec.12-én a Magyar Kurír.

„Aki keresztényeket és más vallások híveit hibás buzgóságból üldöz, meg-támad, az az iszlám tanítása ellen vét” – fogalmazta meg az Al-Azhar konferencia zárónyilatkozata. Ebben több helyen is megemlíti a keresztények szenvedéseit a Közel-Keleten, amely a dzsihádisták csoportok számlájára írható. A nyilatkozat harmadik pontja arról emlékezik meg, hogy a Közel-Keleten évszázadokon keresztül békés együttélés jellemezte a keresztények–muszlimok viszonyát. A dokumentum kimondja, minden erőszakos tett, amely azt célozza, hogy a keresztények hagyják el az iszlám csoportok által ellenőrzött területeket, „bűnténynek minősül”.

A nyilatkozat megfogalmazása egyértelmű: az Iszlám Államnak és az „al Nusra” iszlamista csoportnak nincs köze a valódi iszlámhoz. A védtelenek terrorizálása, az ártatlanok meggyilkolása, a szent helyek elpusztítása az emberiség elleni büntettnék, amit az iszlám elítél.

Giuseppe Scattolin, az iszlám misztika szakértője vendégként részt vett a konferencián és rámutatott arra, hogy az iszlám részéről akkor várható továbblépés, ha a jövőben rákérdeznek, honnan erednek az erőszakos megnyilvánulások, és miért van ilyen sikerük. Ez az alapvető kérdés – mondta Scattolin: ha van erőszak, miből ered? Vajon ez az iszlám alapjaiból következik vagy történelmi körülmények eredményezték, melyekbe belekerült az iszlám, s így vissza is utasíthatja, mint azt a kereszténység is tette. Így azonban elkerülhetetlen, hogy az iszlám önkritikát gyakoroljon, ahogy II. János Pál pápa is bocsánatot kért a keresztények által elkövetett erőszakos megnyilvánulásokért. Ha erőszakra került sor, senki nem marad büntetlen, s az egyetlen járható út ezt beismerni és elítélni az erőszakot.

Rónay Tamás **Magyarázkodik a pápaellenes újságíró** címmel dec.12.-én írt a Népszavában arról, hogy bár már elcsendesült a vita Ferenc pápának a katonai diktatúra idején Argentínában játszott szerepéről, mára kétségessé vált a pápát elítélők szószólójának, Horacio Verbitskynek a szavahihetősége. A Págin/12 című lap – amely rendszeresen közölte Verbitsky írásait – levette digitális archívumából az újságíró nyolc, 2005-2010 közötti, pápáról szóló írását.

Estela Carlotto asszony -a diktatúra alatt eltűnt személyek sorsát vizsgáló *Abuelas de Plaza de Mayo* (Május téri Nagymamák) szervezet elnöke-közölte: Jorge Mario Bergoglio a katonai diktatúra idején emberi életet mentett meg. Kiállt a pápa mellett Adolfo Pérez Esquivel, Nobel-békedíjas emberi jogi aktivista is: „Pontosan tudom, hogy sok püspök kérte a junta tagjait a bebörtönzöttek szabadon engedésére, de nem teljesítették kérésüket. Akadtak püspökök, akik együttműködtek, de Bergoglio nem tartozott közéjük.” Alicia Oliveira bíró korábban azt állította, hogy Bergoglio

közel állt a diktatúrához, de nem sokkal halála előtt ő maga is elismerte, hogy Ferenc pápa sosem működött együtt a juntával. 2013-ban az *El Tribuno* lapban azt mondta: „Jorge Bergoglio jó ember. Már csak személyiségénél fogva sem lehetett volna a diktatúra támogatója. Nem tudom, Verbitsky hány embert mentett meg, de azt igen, hányan éltek túl a diktatúrát Bergoglio fellépésének köszönhetően.”

Földi életünk célja a tökéletesedés címmel Apáti Miklós dec.15.-én írt méltató kritikát a Magyar Hírlapban William Nicholson brit író *Árnyékkország* című darabjának előadásáról, melyet Dér András rendezett. A produkció a kaposvári Csiky Gergely Színház és a Nemzeti Színház összefogásával került színpadra. A dráma C. S. Lewis, a megrögzött agglegény, keresztény író és Joy Davidman, amerikai elvált zsidó asszony, volt kommunista szerelmét meséli el. A történet szerint Joy már gyógyíthatatlan beteg, amikor az író feleségül veszi, hamarosan meghal, és itt hagyja fiát az özvegyé lett professzornak. A rendező által szentimentális abszurdnak nevezett darab szerzője, Nicholson „makacsul hisz abban, hogy földi létünk során csak a tökéletesedés lehet Isten szándéka velünk, s aki hisz ebben, az nem hal meg igazán, csak átlép egy valódibb világba, a boldog feltámadás reménye alatt.”

Véget ér... címmel a Népszabadság, valamint **Obama... Békülés...** címmel a Népszava számolt be arról dec.18-án, hogy az Egyesült Államok és Kuba megkezdte a tárgyalásokat a diplomáciai kapcsolatok helyreállításáról. Ez történelmi fordulatot jelent a két állam viszonyában. A lapok kiemelték: a normalizálás érdekében másfél éve zajló titkos tárgyalásokat a Vatikán és Ferenc pápa is támogatta.

A Magyar Nemzet dec.22.-i **Gyermekek...** című beszámolója szerint több ezer adományozó járult hozzá, hogy boldogan teljen azoknak a gyermekeknek a karácsonya, akik Bőjte Csaba Szent Ferenc Alapítványának otthonaiban élnek. A parajdi Angyalváró ünnepségen részt vett Áder János államfő felesége, Herczegh Anita is. A magyar Parlamentben pedig nyolcszáz hátrányos helyzetű gyermeket látott vendégül Kövér László házelnök.

A váci püspök a korrupcióról címmel a Népszava dec.27-én idézett Beer Miklós püspök karácsonyi szentbeszédéből: „Segítenünk kell azokon, akik rossz időben rossz helyen születtek.” A főpásztor felhívta a figyelmet: Jézus születésekor tulajdonképpen hajléktalan, Egyiptomba menekülésekor pedig menekült volt. „Jézus felvállalta az egyetemes szolidaritást, ami azt jelenti, hogy senki sem helyezheti magát a másik elé, csak mert jobb helyen vagy szebb időben született. Sajnos sokszor érezzük úgy, hogy igaza van József Attilának: fondorlatos félelem igazgat minket. A gonoszság, a gyűlölet, az irigység, a pártviszály, a gyanakvás, a hamisság, a politikai fondorlat és korrupció formájában megjelenő sötétséget Jézussal lehet legyőzni és bátor hittel elindulni az önkéntes önzetlenség krisztusi útján.”

A protestáns egyházi vezetők karácsonyi istentiszteleteiről számolt be a Magyar Hírlap dec.27-én. Bölcskei Gusztáv református püspök a debreceni Nagytemplomban tartott ünnepi igehirdetésében arra figyelmeztetett: az idei karácsony legyen a rend, a befogadás ünnepe. A püspök megkülönböztette a létező istentelen és a létező isteni rendet. Előbbiben „helye van a hadseregnek, az uralomnak, az erőnek, az erőszaknak, a gyilkosságnak, a pedofiliának, a menekvésre készítésnek.” Ahhoz, hogy békesség legyen, nem elég a nagypolitikára várni, abban mindenkinek szerepet kell vállalni. Arról is szólt, hogy az országba évente háromszáz olyan gyermek érkezik, akik közül kétszáz eltűnik, nem tudni, hová, talán emberkereskedők, pedofilok áldozatai lesznek. „Karácsonykor el kell döntenünk, a befogadók vagy az elutasítók oldalára akarunk-e állni.” Gáncs Péter, a Magyarországi Evangélikus Egyház elnök-püspöke a Deák Ferenc téri evangélikus templomban tartott istentiszteleten arról beszélt, hogy a betlehemi jászolnál újra találkozik Isten és a tőle elszakadt ember.

Betlehemi történet egy menekülttáborban címmel a Magyar Kurír írta dec.27-én: Több mint 120 ezer keresztény menekült el Irakból. A kurdisztáni Erbilben felállított sátrakban élő menekült családokban több gyermek is született karácsony táján. Augusztus óta 135 család, összesen 560 ember lelt menedékre ebben a táborban, a plébánia kertjében felállított, katonás rendben sorakozó világoskék sátrakban. A sátrak között van egy kisebb katonai sátor is, amely egy másik menekült családot fogad be: itt a betlehemi jászol Jézussal, Máriával, Józseffel

Áldás a nagycsaládokra címmel a Magyar Hírlap tudósított arról dec.29-én, hogy többgyermekes nagycsaládokat fogadott Ferenc pápa a Vatikánban a Szent Család ünnepe alkalmából. Az olasz Nagycsaládok Egyesülete által szervezett találkozón több európai országból érkezett család is részt vett, köztük magyar nagycsaládok is.

Háború és béke...

Lapzárta előtt 1 nappal...

Délután kedves családi vendégségben beszélgettünk a világ soráról, jó és rossz dolgokról. Majd békés, boldog Újévet kívánva hazatértünk. S este hallottuk a hírekben azt a borzalmat, aminek a híre ma bejárta a világot. Rémület, pánik egy pillanatra! S aztán a kijózanodás: igen, a Rossz mindig készenlétben áll, mindig tette kész. De nem ő az erősebb, még akkor sem, ha látszólag tehetetlenek vagyunk vele szemben. Mert a végszót már kimondta, akinek a születését ünnepeltük a napokban. Ő legyőzte a rosszat és nekünk is van erre lehetőségünk. Még nagyobb békével, fegyelmezettséggel, mint eddig – tudatosan a Jót választva!

Egy angyal, aki nem akart énekelni.

Karácsony éjszakáján az angyalok, Jézus születésnapjára emlékezve Istent dicsőítve hangosan zengeni kezdtek. A hatalmas kórusban egyszer csak elhallgatott az egyik angyal. Szomszédai mindjárt észre is vették, hogy a társuk elhallgatott és meglepetésükben ők is elnémulva, csodálkozva néztek rá. A kórust vezető Főangyal odaszólitotta magához az elnémult angyalt és kérdőre vonta, hogy miért hagyta abba az éneklést.

Az így válaszolt: Én nagyon szeretek énekelni. Erősen, tisztán énekeltem még azt is, hogy "Dicsőség a magasságban Istennek", de amikor az következett, hogy "a földön békesség" - azt már nem tudtam énekelni, mert látom azt a sok békétlenséget, ami betölti a földkerekséget.

Kedves Főangyal és ti többiek, nézzetek körül a Földön és lássátok meg, hogy milyen békétlenség van odalent. Milyen sok katona és fegyver van minden országban. A gazdagok és szegények, öregek és fiatalok, rokonok és szomszédok, munkatársak között, de a családokban, az emberi szívekben sincs békesség. Az emberek nem tudnak megbékélni egymással, egy kicsit hallgatni és tűrni, nem tudnak megbékélni sorsukkal és önmagukkal sem... Szabad ebben a háborgó világban békességről énekelni?

Igaza van, mondták néhányan a kórusban. A Főangyal azonban megdorgálta őket és megparancsolta, hogy énekeljenek tovább. Az elnémult angyalhoz pedig így szólt: megértem az engedetlenségedet, mert tudom, hogy szomorúság, aggodás és jóakarát van mögötte. De ha jobban odafigyelsz Urunk gondjára és gondolataira, te is örömmel fogod énekelni a békesség himnuszát.

Amikor Urunk embert teremtett, azzal emelte minden más teremtménye fölé a maga közelébe, hogy szabad akaratot adott neki. Szabad engedelmeskednie és szabad lázadnia is. Az ember hatalmat kapott arra, hogy oltalmazza az életet, de arra is, hogy kioltsa. Tud védeni és támadni, elvenni és adni, gyűlölni és szeretni. Mit lehet a bűn ellen tenni? Azt nem engedi meg Urunk szeretete, hogy erőszakkal valósítsa meg a Földön a mennyei világ rendjét és annak békességét. Szabad döntést és engedelmességet kíván, és ez csak egy módon valósulhat meg: hidat épített a mennyei világ és a földi világ között Jézussal. Ő a békesség fejedelme. Csak ő adhat békét a nemzeteknek, a családoknak és az emberi szíveknek. Azok az emberek, akik Rá hallgatnak, békében élnek, és önzetlenül a béke apostolai tudnak lenni. Ők hiszik, hogy van ennek értelme és a reményt soha nem adják fel. Ők még áldozatok árán is meg tudják teremteni és őrizni a belső és külső békesség harmóniáját. Ez pedig már az örök boldogság kezdete. Isten bízik bennük, számít rájuk. Nekünk ezt kell hirdetni, hogy meghallják, erőt kapjanak, ők is ezt dalolják és összefogva egy szebb, igazabb, tisztább, békésebb és boldogabb világot tudjanak építeni. Az elnémult angyalban fölragyogott az Isteni értelem és most már a többiekkel együtt ő is boldogan énekelte a teljes karácsonyi evangéliumot: „Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön minden jó szándékú embernek.”(Stella Leontin)

Sík Sándor: Újévi reménykedés

Hóval jöttél, fiatal esztendő,
Csupa fehér vagy, szép-, jóra kelen-
dő.
Napos és fehér, - ó ha az is volnál,
Naposabb, fehérebb a fekete ónál!

Szép hó, fényes, hűvös és metsző,
(Az üdvös értelem rokonának tetsző)
Jó melegítő, tiszta fehérség,
Borítsd be a rossz föld keserű kérgét!

Borítsd be, borítsd be, burkold el,
öleld meg,
Holt-eleven szíve hátha fölenged.
Kripta-úrén a kifagyott mélynek
Hátha még pihegő magok is élnek.

Hisz felszakad egyszer a bectelen
tél is!
Vérben és mocsokban ha százszor
vetél is,
Egyszercsak, mégiscsak megjön a
jövendő.
Hátha te lennél az, fiatal esztendő?

Hátha te lennél az, aki elbontod
Fejünk felől a fekete boltot,
Butaság fekete fellegei gátját,
S eget érhet újra az igaz imádság.

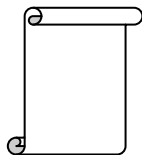
Kiálts, ne hallgass, igazak imája,
Hallja az Isten, hallja, kívánja!
Visszalengő hózivatar, pelyhezd az
égre,
Zizegjed, zúgjad: szeretet, béke!

Nektek is, népek gyilkosai, balgák,
Kíérzi az Isten szívetek hangját.
Amit kimondani magatok se mertek,
A szegény nyomorult, vacogó lelket.

Bélpoklos hazugság üvöltésén által
A pőre szív az, mit az Isten áthall:
"Ments meg, ó ments meg magunk-
tól minket,
S átkozott magunktól szegény miein-
ket!"

Ó hallom, hallom az ember hangját,
Élők és hullák sírják, sikongják:
"Kit ember-okosság beteg ördöggé
tett,
Mentsd meg önmagától az emberi-
séget!"

Fekete földön újévi fehérség:
Zsibbadt szívünkben csecsemő
reménység.
Isten, éveket, szíveket teremtő
Teremtsen újjá ez az újesztendő.

„Ne bántson tél fagyos szele
kályhában tűz lobog
s nem fönt az égen, szemünkben
szikráznak a csillagok”

ISTEN útjai...

Akik nézték a Magyar Televízió decemberi adásaiban a Virtuózok című műsort, tudják, kiről beszélek. Lugosi Dani (Ali) nevű 15 éves fiatalember nyerte meg a vetélkedőt, ezzel páratlan (szerintem talán irreálisan nagy) anyagi lehetőséget kapva arra, hogy zenei tudását tovább fejleszthesse. Havi 1 millió forint egy éven át – ez a nyereség!

Ennek a fiúnak az útja indulásától kezdve különleges. Köztudott, hogy szülei negyedik gyereként örökbe fogadták őt. Ezt a sorsdöntő eseményt már akkor – véletlen? - a média rögzítette. „Valahol egy kisbaba vár ránk” címen a Hetek c. lap közölte Tihanyi Péter írását a Lugosi családról.(1999.III.21.) A családban három zenei „csodagyereket” neveltek, de újabb kisbaba után vágyakoztak. Az apa egészségi állapota miatt ez nem volt lehetséges.

Idézet az említett cikkből:

Ági: „A 98-as év a vége felé közeledett. Egy este, mikor a család együtt volt, az RTL-en ment valami műsor. Lehet, hogy a Fókusz volt, nem emlékszem már. Beszélgettünk. Egyszer csak hirtelen, mindnyájan elhallgattunk és a tévére figyeltünk. Megrázó képeket mutattak az eldobott, állami gondozásba került gyerekekről. Bemutatták milyen az életük csecsemőkorban, hat-hétéves korban, és tinédzserkorban. Egyszer csak megszólal Zoli: "Anyu, mért nem fogadunk örökbe egy kisbabát?" Ahogy ezt kimondta, mintha minden homály, bizonytalanság eltűnt volna az otthonunkból. Mintha egy hónapok óta beborult égbolton egyszer csak átragyogna a napfény. Minden világos, egyszerű és magától értetődő lett. Nem értettük, miért nem jutott ez eszünkbe idáig egy pillanatra sem. Még ott, este megbeszéltük, hogy jól van, akkor örökbe fogadunk egy csecsemőt. Hosszú hónapok óta először volt teljes nyugalom bennünk. Ez a nyugalom valószínűleg abból adódott, hogy ez a terv, ez a szándék egybeesett Isten akaratával is. Ezt a fajta nyugalmat mindig ilyenkor szoktuk érezni.

Laci: Aztán a szeretetnek elkezdtek egy új ízét, vagyis egy új aspektusát is érezni, sőt megtapasztalni. Ez az irgalom volt. Egy kis emberke életét – akit Isten életre szánt, de az anya eldobta – mi vissza fogjuk kalauzolni az életbe.

Ági: Természetesen mind a három gyerkőctől megkérdeztük, hogy ők is akarják-e ilyen módon a gyereket. Részletesen elmondtuk nekik, hogy ez mivel jár, vagy mivel járhat. Beleegyezésük jeléül annyi puszival halmoztak el bennünket, amennyivel az utóbbi években soha. Már másnap elkezdtek az utánajárást. Környezetünkben nagyon sokan – főleg a nem hívő barátaink – elég érzékletesen ecsetelték a ránk váró bonyodalmakat. Keményen lebeszéltek a dolgról.

T. P.: Mivel indokolták ezt, hogyan érveltek?

Laci: Évekig tartó, bonyolult és túlszabályozott ügyintézés. Két-három, sőt néha még négyévi várakozás is egy gyerekre. Mint kiderült, valóban így van. De mi Istent kezdtük el bombázni az imáinkkal.

T. P.: Miről szólt, mi volt ez az ima?

Laci: Ez majdhogynem egy ultimátum volt. Azt kértük Istentől, ha ő is így akarja, hogy ilyen módon szülessen meg a negyedik gyermekünk, akkor a bébi legkésőbb három hónapon belül legyen a családukban.

Ági: Még valami! Mi ahhoz nagyon ragaszkodtunk, hogy a baba pár napos, pár hetes, legfeljebb egy-két hónapos legyen. Szívünk vágya igazából az volt, hogy születése után a baba három nappal velünk legyen.

Laci: A GYIVI-ben, meg máshol is teljesen hülyének néztek minket, azt mondták: "Nem vagyunk normálisak. Három felnőtt gyerek után, 41 évesen minek még egy negyedik."

Ági: Bennünk viszont egyre nagyobb volt a vágy a kis bébi, az új családtag eljövetele iránt. Képzeld el, ezekben a hetekben Veronika is és Zsófi is olyan versenyeket nyertek (az egyik országos, a másik nemzetközi), amelyek kivételesen pénzdíjasak voltak. Azt a kis pénzt, amit kaptak, a babára elvásárolták. A babára, aki akkor még nem is létezett. De a gondolatainkban, a vágyainkban, a beszélgetéseinkben igen. Hazamentem és telis-teli volt a ház játékokkal, kis ruhácskákkal, pelenkákkal, babakocsival. Zoli a zsebpénzéből ugyanezt tette. Tudtuk, nagyon tudtuk, hogy van Magyarországon egy kisbaba valahol, aki ránk vár. Mikor megcsörrent a telefon, mindig azt vártuk, hogy azt mondják, hova, melyik városba menjünk azért a kisbabáért, aki csak az én ölemben tud majd megvigasztalódni. És egyszer csak eljött egy nap és eljött egy este. És tíz óra volt és csörgött a telefon. Egy vidéki kisváros kórházából hívtak: "Tegnap született egy gyönyörű, egészséges kisfiú és az anyja látni sem akarja. A szülés után még csak ránézni sem volt hajlandó. Holnap jöhetnek érte." Azt is mondták még a telefonba, siessünk, mert a baba a születése óta szinte egyfolytában sír és senki nem tudja megvigasztalni.

Laci: Másnap hajnalban kocsiba ültünk. Mikor kihozták nekünk a babát, akkor is sírt. Akkor a nővérek ráteszik a feleségemre és a baba megnyugszik! Születése óta először.

Ági: Rátették a vállamra azt a kis porontykát, és abban a pillanatban abbahagyta a sírást, elkezdett durmolni, mint egy kis cica. Mondták a nővérek: "Ez fantasztikus, érzi, hogy jó helyre került." Ekkor meg a nővérek szeméből kezdett potyogni a könny. Nem győztek ajándékokat hozni nekünk. Elhalmoztak minket pelenkával, gyümölcscsel, cumival, mindennel. Háromnapos volt, mikor hazahoztuk.

T. P.: Az anyát nem ismertétek meg ott, a kórházban?

Laci: Nem akart találkozni velünk, szégyellte magát. Egy 19 éves, csinos, jól szituált hölgy volt. Az orvos szerint mindent megtett, hogy spontán módon elvetéljen...

Mióta Ali velünk van, az egész család élete felfrissült, felizzott. Mindnyájan fiatalabbak lettünk. Átfogja, összefűzi és még jobban egygé teszi a családot. Még több szeretetet hoz ki mindnyájunkból. Mikor ebbe az új lakásba költöztünk, a konyhába bútort kellett venni, mert nem volt. Öten voltunk, de

valamiért egy hatszemélyes asztalt vettünk. Mikor leültünk, mindig volt egy olyan furcsa érzésem, mintha onnan hiányozna valaki. Most már ezt nem érzem. Jogilag is sikerült olyan szerződést kötni, mintha vér szerinti gyerekünk lenne. Ugyanúgy örököl ő is mindent, és ugyanolyan jogai vannak, mint a többi háromnak. Most már négyfelé megy a csoki, a kóla és majd a zsebpénz is.

Ági: A Zeneakadémián, ahol Zsófi és Veronika is tanul, azt mondták többször is: "Nem tudod, kik azok a Lugosiék? Azok, ahol az a három csodagyerek van." Jelentem tisztelettel, most már négy van. A negyedik is csodagyerek. Igen, csoda, hogy van.

Laci: Lugosi Dánielnek hívják."

Eddig az idézet. Ebbe a zenei légkörbe „születhetett” bele ez a csodálatos adottságú gyerek, ahogy a zsüri tagjai egyhangúan megállapították róla.

Reméljük, Ali együtt működik továbbra is a sorsát jóra vezető kezekkel mindnyájunk örömeire. Kívánjuk, hogy a siker soha ne kárára, hanem lelki gazdagodására, és a közönsége örömeire szolgáljon!

BŐJTÉ Csaba mondja:

- Nem Isten az, aki bünteti az ártatlan utódokat - mi magunk tesszük ezt, ha nem vállaljuk becsületesen apai-anyai hivatásunkat (...) Tetteink következményei, akár jók, akár rosszak, tovább hatnak életükben, és ők is - sokszor akaratuk ellenére - továbbadják gyermekeiknek. Nem Isten fogja hetedíziglen egy rossz döntés következményével büntetni utódaikat, hanem a szülők, akik meggondolatlanul elválnak, szétverik a családjukat, bizonytalanságba taszítják gyermekeiket.

- Ha az emberre valaki szeretettel néz, az olyan, mint a napfény, amely az alvó magot kihozza a földből. Télen miért nem virágzik a cseresznyefa? Mert nem látja értelmét a kibontakozásnak, tudja, hogy a fagy elpusztítaná a szirmait, nem bíz a környezetében, érzi, hogy veszélyben van. Az emberi szívben is megbújik egy kis bimbó, de ha nincs, aki kedvesen rámosolyogjon, hozzá szóljon, akkor inkább bezárva marad.

- Mindannyian fényből és sárból gyúrt lelkek vagyunk. Ahogyan mi magunk is irgalomra és nagylelkűsége vágyunk, nekünk is így kellene néznünk mások hibáit és gyarlóságait. Jómagam sok-sok emberrel kerülök kapcsolatba, bizalommal fordulok mindenkihez, de mindig gyanúsnak érzem, ha valaki keményen, alázat nélkül beszél másokról.

HÁBORÚ SÚJTOTTA ORSZÁGOK LISTÁJA – 2014. DECEMBER

Imádkozzunk mindazokért az országokért, ahol háború, fegyveres konfliktus dúl:

- a békéért Afganisztánban;
- hogy az etnikai konfliktusok véget érjenek Burmában;
- a békéért és az erőszak terjedésének megállításáért Kolumbiában;
- hogy az erőszak terjedése véget érjen El Salvadorban;
- a békéért Észak-Kivu tartományban és a Kongói Demokratikus Köztársaságban;
- hogy az Észak-és Dél Korea közti feszültség véget érjen;
- a békéért Szudánban;
- hogy az erőszak és a villongások véget érjenek Egyiptomban;
- Eritreáért és Etiópiáért;
- a békéért Irakban;
- Kasmír tartományért;
- hogy a békétlenség véget érjen Libanonban;
- a békéért Líbiában;
- a békéért Észak-Maliban;
- a drogkereskedelem miatti erőszak terjedésének megállításáért Mexikóban;
- a Fülöp-szigeteki Mindanao tartomány békéjéért;
- Mozambikban a béke megszilárdításáért;
- a Nigériában tomboló erőszak megállításáért;
- hogy az erőszak és a terrorizmus véget érjen Pakisztánban;
- Szenegálban Casamance tartományért;
- a békéért a Közép-afrikai Köztársaságban;
- a békéért és mindennemű erőszak végéért Szíriában;
- a békéért Szomáliában;
- mindenfajta erőszak végéért Dél-Szudánban;
- a békéért Ukrajnában;
- hogy az erőszak véget érjen Jemenben;
- a békéért és mindenfajta erőszak végéért a Szentföldön.

MAGYARUL... /sokszor megcsodáltuk, most rímekbe szedve ismét ámulunk nyelvünk gazdagságán/

Egyik olaszóra során,
Ím a kérdés felmerült:
Hogy milyen nyelv ez a magyar,
Európába hogy került?
Elmeséltem, ahogy tudtam,
Mire képes a magyar.
Elmondtam, hogy sok, sok rag van,
S hogy némelyik mit takar,
És a szókincsben mi rejlik,
A rengeteg árnyalat,
Példaként vegyük csak itt:
Ember, állat hogy halad?
Elmondtam, hogy mikor járunk,
Mikor mondom, hogy megyek.
Részeg, hogy dülöngél nálunk,
S milyen, ha csak lépdelek.
Miért mondom, hogy botorkál
Gyalogol, vagy kódorog,
S a sétáló szerelmes pár,
Miért éppen andalog?
A vaddisznó, hogy ha rohan,
Nem üget, de csörtet – és
Bár alakra majdnem olyan
Miért más a törtetés?
Mondtam volna még azt is hát,
Aki fut, miért nem lohol?
Miért nem vág, ki mezőn átvág,
De tán vágat valahol.
Aki tipeg, miért nem libeg,
S ez épp úgy nem lebegés, --
Minthogy nem csak sánta biceg,
S hebegés nem rebegés!
Mit tesz a ló, ha poroszkál,
Vagy pedig, ha vágázik?
És a kuvasz, ha somfordál,
Avagy akár bóklászik.
Lábát szedi, aki kitér,
A riadt őz elszökell.
Nem ront be az, aki betér.
Más nyelven, hogy mondjam el?
Jó lett volna szemléltetni,
Botladozó, mint halad,

Avagy milyen ügyelegni?
Egy szó - egy kép - egy zamat!
Aki 'slattyog', miért nem 'lófrál'?
Száguldó hová szalad?
Ki vánszorog, miért nem kószál?
S aki kullog, hol marad?
Bandukoló miért nem baktat?
És ha motyog, mit kotyog,
Aki koslat, avagy kaptat,
Avagy császkál és totyog?
Nem csak árnyék, aki suhan,
S nem csak a jármű robog,
Nem csak az áradat rohan,
S nem csak a kocsi kocog.
Aki cselleng, nem csatangel,
Ki 'beslisszol' elinal,
Nem 'battyog' az, ki bitangel,
Ha mégis: a mese csal!
Hogy a kutya lopakodik,
Sompolyog, majd meglapul,
Másik, erre settenkedik,
Sündörög, majd elterül.
Ráripakodsz, elődalog,
Hogy mondjam ezt németül?
Egy csavargó itt kóborol,
Lézeng, ödöng, csavarog,
Lődörög, majd elvándorol,
S többé már nem zavarog.
S ha ráförmedsz, elkotródik.
Ám egy másik itt tekereg, –
Elárulja kósza nesz –
Itt kóvályog, itt ténfereg. .
Franciául, hogy van ez?
S hogy a tömeg miért özönlik,
Mikor tódul, vagy vonul,
Vagy hömpölyög, s még sem ömlik,
Hogy mondjam ezt angolul?
Aki surran, miért nem oson,
Vagy miért nem lépeget?
Mindezt csak magyarul tudom,
S tán csak magyarul lehet..!

Pszichológusnál

15 éves házasság után elment egy pár a pszichológushoz...

Miután a pszichológus megkérdezte őket, hogy mi a gond, a nő egy hosszadalmas, szenvedélyes és szívtépő listát zokogott el a szakembernek az elmúlt 15 év összes létező problémájáról.

Egyre mondta, mondta: elhanyagolás, bensőségesség hiánya, üresség, magányérzet, szeretethiány, s egy egész lista a soha ki nem elégített érzelmi igényeiről, melyeket ki kellett bírni a házasságának eddigi szakaszában.

A szakember miután végighallgatta a listát, felállt, körbejárta az íróasztalát, majd egy hatalmas szenvedélyes csókkal magához ölelte az asszonyt.

A nő elhallgatott, s mint akit elkábítottak, szótlánul leült.

A pszichológus a férjhez fordult és így szólt:

- Látja, erre van szüksége a feleségének, hetente többször! Meg tudja tenni?

A férj gondolkodott egy kicsit, majd válaszolt:

- Nos, hétfőnként és szerdánként el tudom hozni önhöz, de péntekenként horgászni megyek.

Benjámín László: A hóesésben

Késő éjjel mentem haza
a hóesésben.

Kívülem egy lélek se járt már
a Béke-téren.

De nem! A téren két szerelmes
állt összebújva.

Hajukat a goromba évszak
hóval befújta.

Ölelték egymást önfeledten,
nem vettek észre.

Nem néztekóra, szélre sem, csak
egymás szemébe.

Fehér volt már a tér egészen,
de körülöttük

kör támadt, – a hulló pihéket
felfogta testük.

Szerelem, ifjúság varázs –
körében álltak;
tovább siettem – meg ne törjön
a szép varázslat.

Kívántam nékik ott magamban
sok földi szépet
s hogy életük ne háborítsák
haragos évek,

és akkor is így nézzenek még
egymás szemébe,
mikor a tél végképp befesti
hajuk fehérre.

Agata Gebhardt: Alibi

ne integess a szárnyaddal
hiszen látlak
csak belefáradtam kissé
a szüntelen fejtörésbe
mentségeket találni botlásaimhoz
alibit számodra
őrangyalom

Elvárásaink:

A tökéletes plébános minden misén pontosan tíz percet prédikál. Közben élesen elítéli a bűnöket, de úgy, hogy senki se érezze sértve, s netán találva magát. Kora reggeltől késő estéig dolgozik, mégis mindig friss és pihent. A tökéletes plébános megelégszik kevés fizetéssel, de mindig tisztességesen van felöltözve, jókarban levő autója van, minden új könyvet megvásárol és elolvas, jövedelme felét pedig a plébánia szükségleteire és a szegényekre fordítja. Mindössze 29 éves, de legalább 40 éves élettapasztalata van. Mindez mellett feltétlenül jól is néz ki! A tökéletes plébánost fűti a fiatalok körében végzett munka heve, de idejének a legnagyobb részét az öregebbek között tölti. Komoly és méltóságteljes arca mindig szélesen mosolyog, mert van humorérzéke. A tökéletes plébános naponta legalább tíz családot és beteget meglátogat, mégis mindig az irodában található, ha valakinek éppen szüksége van rá. A tökéletes plébános mindenben meghallgatja a plébániai tanács véleményét, majd önálló döntéseket hoz az egész plébánia megelégedésére. Egész szívvel a vasárnapi miselátogatóknak szenteli magát, de minden idejét a lanyhák és a névleges keresztények, megtérítésére fordítja. Az ilyen tökéletes plébános rendszerint a szomszédos faluban, vagy a másik püspökségen működik.

Csorba Győző: Megbékülés

A napok össze-vissza ráztak,
míg bennük voltam. Mint pénzező
gyerek
rázza markában a filléreket.

Én a napokkal harcba szálltam,
de póruljártam: jók voltak a falak
és összetörtem rajtuk magamat.

Kigyógyultam és bölcsőbb lettem:
nem bántom őket és ők sem
engemet
és életem most fölöttük lebeg.

S mint hídról a habos folyóra,
nézek le rájuk. Akárhogy zajlanak,
életem örök-nyugalmú marad.

VICCOLDAL

Egy tréfás kedvű szerzetes megkérdezte társát:

- Szerinted mit csinált Noé az özönvíz negyven napja alatt?
- Gondolom szívesen horgászott volna, de csak két gilisztája volt...

Mihály atya találós kérdést tett fel újoncainak:

- Melyik parancsolatnak engedelmességné, ha védelmébe kelne egy szárnak, amelyet gazdája ütlegel?
- Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!

A színésznövendék meséli az apjának:

- A vizsgadarabomban igen nehéz szerepem lesz. Egy olyan férfit kell játszanom, aki 20 éve nő.

Mire az apja:

- Legközelebb olyan szerepet kérj, amiben meg is szólalhatsz!

- Emlékszel szívecském, milyen boldogok voltunk egy évvel ezelőtt?
- De Béla! Hiszen akkor még nem is ismertük egymást!
- Mondom!

- Képzeld, három év együtt járás után Béla végre beszélt a házasságról.
- Tényleg, és mit mondott?
- Hogy a feleségét Beának hívják és van három gyerekük.

Férj és feleség ülnek a verandán, a férj bort kortyolgat.

- Annyira szeretlek - mondja a férj.
- Ezt most Te mondd vagy a bor? - kérdezi a feleség.
- Ezt én mondom a bornak...

Professzor úr, igaz, hogy ön veri a feleségét?

- Nem igaz. Nem vagyok professzor, csak egyetemi docens.

- Doktor úr, gyorsan, a feleségemnek nagyon fáj a vakbele!
- Nyugodjon meg, én magam operáltam ki a felesége vakbelét egy éve!
- És olyanról nem hallott a doktor úr, hogy valaki újránősül?

Egy férfi szomorúan sétál az utcán.

- Veled meg mi van? - kérdezi a barátja.
- A feleségemet kórházba vitték, valami gond van a méhével.
- És melyik osztályra került? –
- Azt hiszem, a méhészetre.

- Szia anyu. Megyek diszkóba!!
- Diszkóba?! 13 évesen a diszkózásan jár az eszed és megfelekedzel anyád 26. születésnapjáról?

A rendőr felesége elküldi a férjét a boltba:

- Hozzál margarint, és ha van tojás, akkor hozz tízet!

Hazajön a rendőr tíz margarinnal:

- Volt tojás.

A szőke áll a boltban, a kosarát teleteszi uborkával, mikor tele van, visszarakja. Mikor ezt már háromszor megcsinálta, odamegy az őr.

- Mondja, hölgyem, mit csinál?

- Tudja, ma voltam kozmetikusnál és azt mondta, hogy jól tesz az arcomnak az uborkapakolás...

Egy szőke nő hazaér a munkából és megdöbbenve látja, hogy kirabolták a lakását. Azonnal hívja a rendőrséget, akik megígérik, hogy hamarosan jönnek. Nemsokára meg is áll a ház előtt egy rendőrautó. Kiszáll belőle egy rendőr, pórázon vezetve egy nyomozókutyát. A szőke nő áll a kapuban, s a fejét fogva zokogni kezd.

- Kiraboltak, mindenemet elvitték, kihívom a rendőrséget, és erre, tessék: kit küldenek? Egy vakot!

Egy ember álláshirdetésre jelentkezik. Kérdik tőle:

- Milyen referenciamunkát tudsz felmutatni, hogy elnyerd az állást?

- Hát, dikmá, á káláhári erdőt!

- Ember, a Kalahári az nem erdő, hanem sivatag!!!

- Mosmá!

Két székely vágja a fát télen a nagy hidegben, majd kérdi az egyik:- Te koma, hol van a füles sapkád? - Amióta balesetem volt, nem hordom.

- Milyen baleseted volt?

- Megkínáltak pálinkával és nem hallottam.

- Foglalkozása?

- Postán dolgozom, leveleket pecsételek.

- Nem unalmas?

- Neeem, minden nap más a dátum!

Egy fiatal vállalkozó fényűző irodát bérel, berendezi luxusbútorokkal és beül a hatalmas íróasztal mögé. Egyszer belép az irodába egy férfi táskával a kezében. A vállalkozó hirtelen felkapja a telefont és hangosan beszélni kezd. Repkednek a számok, a milliárdok, majd kisvártatva leteszi a kagylót és a férfihez fordul: - Miben segíthetek?

Mire a másik: - Jöttem bekötni a telefont